

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3703/2022
03.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Јелене Ивановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Ђерић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорације „Крушик“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1490/22 од 10.06.2022. године, у седници одржаној 03.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1490/22 од 10.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 472/21 од 07.03.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено решење туженог бр. 32/21-10031 од 28.05.2021. године, као незаконито. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужиља засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 29.08.2018. године, што је тужени дужан да призна, па је обавезан тужени да тужиљу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.500,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1490/22 од 10.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 472/21 од 07.03.2021. године.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12) наведеног члана, не представља разлог због кога ревизија, у смислу члана 407. став 1. ЗПП, може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог радила на одређено време на пословима ... на ..., без прекида, у периоду од 29.08.2016. до 31.05.2021. године. Решењем туженог број 32/12 - 10031 од 31.05.2021. године тужилци је престао радни однос. Тужила је почев од 29.08.2006. године закључила више уговора о раду на одређено време, а анекси су закључени 01.07.2017. године, 01.09.2017. године, 01.05.2018. године, 23.03.2020. године, 08.12.2020. године, 26.02.2021. године и 22.04.2021. године. Ни у једном од анекса уговора о раду у којима се помињу пројекти није наведено време трајања пројекта, нити да радни однос може трајати најдуже до завршетка пројекта, већ је радни однос тужилци продужаван на периоде најчешће од једног или два месеца. Почев од првог уговора о раду па до отказа, тужила је све време радила без прекида на истим пословима и није била упозната да ради на неким пројектима.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење туженог од 28.05.2021. године незаконито, због чега је поништено и утврђено да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Имајући у виду наведене законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду, за период дужи од четири године непрекидног рада, у коме је обављала исте систематизоване послове, монтажа и једноставни браварски послови. На овај начин тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила дуже од четири године на истим пословима, а да је тужени као послодавац злоупотребио права из Закона о раду, произлази закључак да су по истеку 24 месеца, настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на

одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужиља и након 29.08.2018. године (када је требало да јој престане радни однос, с обзиром да је радила 24 месеца непрекидно, на истим пословима), наставила да ради код туженог на основу сагласности послодавца (имала је закључен уговор о раду). Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, у смислу одредбе члана 37. ст. 1. и 6. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужиља засновала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, су без утицаја. По оцини Врховног касационог суда наведена околност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиље, на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиље, а за супротно, како то правилно закључују судови, тужени није пружио доказе.

С обзиром да је тужиљи радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преображени радни однос, сада као радни однос на неодређено време, не може законито отказати због протекла времена.

Имајући у виду да се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић